

salvere og kloge Mænd og Koner, skjøndt han selv udtryffeligen har udtalt, at ingen Jurist er istand til at skjelne mellem en Dvaksalver og en klog Mand (Latter). Men hvorledes nu end den ærede Forslagsstiller maatte forstaae sit eget Lovforslag, saa troer jeg dog at turde gjøre fuldkommen sikker Regning paa, at Thinget vil være enigt med mig i, at dette Lovforslag er aldeles usikkert til at bruges som Grundlag for en Bearbejdelse af den Lovgivning, hvorefter der her er Tale. Under Sagens foreløbige Behandling fremkom der Uttringer, som gik ud paa, at denne Lovgivning er saaledes bestaende, at en Forandring af den maa finde Sted, og man har deraf taget Anledning til at bemærke, at det vilde være onskeligt, om Regjeringen paa Grund af de her stedfundne Udlædelser vilde underkaste Dvaksalverlovgivningen en Revision. Netop med Hensyn til de Uttringer, der saaledes ere faldne, og forialtsald at give disse Udtalelser noget mere Vægt, skal ogsaa jeg udtale den Overbeviisning, at den bestaaende Lovgivning angaaende de Forhold, hvorefter Sagen dreier sig, lider af særdeles væsentlige Mangler (Hør!). Under den foreløbige Behandling paapegede allerede den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 2den Valgkreds (Schack) de usforholdsmæssige stränge Straffebestemmelser, som Irdgn. af 1794 indeholder, og en anden æret Rigsdagsmand, jeg troer Rigsdagsmanden for Randers Amts 3die Valgkreds (Kampmann), paaviste nogle Retninger, hvori der maastee kunde gjøres Noget med Hensyn til denne Lovgivning. Jeg skulde feile meget, om han ikke udhævede, at Udgang til Lægepraxis med Hensyn til visse Sygdomme, hvort Vedkommende kunde godtgjøre, at de havde særdeles Duellighed, burde lattes, og at man maastee ogsaa dertil kunde søie et Ansvar for den, der havde paataget sig at behandle en Patient, men havde gjort det usforvarligt (Hør!). Jeg troer

imidlertid, at de Ulemper og Mangler, hvorefter denne Lovgivning lider, ere saa store, og at den Kilde, hvorfra de udspringe, ligger saa dybt, at det slet ikke vil lade sig gjøre, ved enkelte Bestemmelser at hjælpe paa dem. Kilden ligger nemlig i Irdgn. af 1794 selv; den begynder med at træde frem mod Dvaksalvere, og der, hvor den saa egentlig kommer til Straffebestemmelserne, siger den, at Dvaksalvere, der tage Syge under Guur, skulle straffes saaledes og saaledes; men netop derved har den stillet Sagen paa et feilt Punkt, thi naar man undtager de enkelte egentlige Nødtilfælde, har det sig saaledes, at Enhver, som uden at være Læge, giver sig af med at ville behandle En, der lider af Sygdom, vil være hjemfalden til Forordningens Straf, uden at noget af de Hensyn kan tages, som maatte have deres Beretigelse i en Betragtning af Borgernes Ret til Almindelighed og de særegne Omstændigheder, som for den Enkelte, der tiltroer sig Dygtighed til at hjælpe en Anden, kunde give Opfordring til at yde Bistand. Og dette er atter Kilden til andre betydelige Ulemper; det er Grunden til, at naar Een drages til Ansvar som Dvaksalver, kommer Spørgsmaalet i Grunden til at reducere sig til, om det, han har tilraadet en Anden at bruge, er Noget, som man kan faae paa et Apotheke i Gaandkjøb, eller om man skal have en Receipt, for at erholde det, og dette har atter en anden Uleilighed med sig, thi det sætter saa godt som altid Domstolene i den Nødvendighed, i en saadan Sag at henvende sig til Sundhedscollegiet og forelægge dette et Spørgsmaal, som i Grunden gaar ud paa: Har Vedkommende forholdt sig saaledes, at vi tør dømme ham som Dvaksalver? og det bliver saaledes paa en vis Maade Sundhedscollegiet, der afgjør, om en Mand skal dømmes som Dvaksalver, og jeg troer ikke, at jeg behøver at paavise det Urigtige deri.